

Granda Nigra Bona Viro

De Richard Wright

Esperantigita de

Polurita de

Tra la malfermita fenestro Olaf Jenson povis fiari la maron kaj aŭdi de tempo al tempo nebulsirenon de kargŝipo. Ekstere la pluvo bombardadis dum aŭgusta nokto; ĝi tamburis mallaŭte sur la pavimojn de Kopenhago, estigante dormemon, alportante revajn memorojn, kaj malstreĉante la lacajn muskolojn de lia korpo lacigita. Li sidis malrekte sur turnseĝo kun kruroj etenditaj kaj liaj piedoj kuŝis sur la rando de lia skribotablo. Colo de blanka cindro formis la pinton

de lia cigaro bruna kaj de tempo al tempo li enmetis la finon de ĝi en sian buŝon kaj ekblovis milde; bulkletoj de blua fumo do kirligis el la anguloj de liaj largaj, maldikaj lipoj. La akvecaj, grizaj irisoj malantaŭ la dikaj lensoj de liaj okulvitroj donis al li aspekton de abstrakteco, de malatenteco, de preskaŭ bonhumora idioteco. Li suspiris, etendis la brakon por preni sian duonmalplenan bierbotelon, versis ĝin en sian glason, kaj trinkis ĝin per longa, malrapida gluto, kaj poste lekis la lipojn. Remetante la cigaron, li frapis la dekstran manplaton kontraŭ la femuron kaj diris duonlaŭte:

“Nu, morgaŭ mi havos sesdek jarojn. Mi ne estas riĉa, sed ankaŭ ne estas malriĉa ... Vere, mi ne povas plendi. Mi havas bonan sanon, vojaĝadis tutmonde kaj havis mian porcion da junulinoj kiam mi estis juna ... Kaj mia Karen estas edzino bona. Mi posedas mian

propran domon kaj havas neniujn ŝuldojn. Kaj mi amas fosi en mia ĝardeno dum la printempo ... Mi kreskigis lastjare pli grandajn karotojn ol iu. Mi ne ŝparis multe da mono, sed al Diablo kun tio ... Mono ne estas ĉio. Mi havas bonan laboron. Esti noktpordisto ne estas malbone." Li skuis la kapon kaj oscedis. "Domaĝe ke Karen kaj mi ne havis infanojn. Ili estus kunuloj agrablaj ... Speciale por Karen. Kaj mi povus instrui al ili lingvojn ... la anglan, francan, germanan, danan, svedan, norvegan, kaj hispanan ..." Li prenis la cigaron el la buŝo kaj rigardis la blankajn cindrojn kritikeme. "Kiom da profito mi ricevis pro tiu aĉa lernado de la lingvoj ... Mi ne gajnis ion pro ĝi. Sed tiuj dek jaroj en Novjorko estis amuzaj ... Eble mi povus riĉiĝi se tiam mi restus en Usono ... Eble. Sed mi estas kontenta. Oni ne povas ĉion havi."

Malantaŭ li la oficeja pordo malfermiĝis kaj juna viro,

medicina studento okupanta ĉamb_\ron numero naŭ
envenis.

"Bonan vesperon," la studento diris.

"Bonan vesperon," Olaf diris kaj turniĝis.

La studento iris al la ŝlosiltabulo kaj ekprenis la
rondan, brunan butonon, kiu ankris lian ŝlosilon.

"Pluvo, pluvo, pluvo," la studento diris.

"Tio estas Danlando por vi," Olaf al li ripetis ridete.

"Ĉi tiu malsekeco kaŭzas, ke mi estas ŝtopita kiel
drentubo," la studento plendis.

"Tio estas Danlando por vi," Olaf ripetis kun rideto.

"Bonan nokton," la studento diris.

"Bonan nokton, filo," Olaf suspiris kaj observis, ke
la pordo fermiĝis.

Nu, miaj geluantoj estas miaj geinfanoj, Olaf diris al
si. Preskaŭ ĉiu de la geinfanoj estis nun en siaj

ĉambroj ... Nur en la sepdek du kaj kvardek kvar
mankis loĝantoj... Tiu el sepdek du eble iris al Svedujo
... Kaj la kvardek kvar eble gastis hodiaŭ nokte ĉe sia
amikino kiel li kelkfoje faras ... Li studis la pirformitajn
gutojn de firma kaŭĉuko, ruĝbruna kiel frukto matura,
kiuj pendis de la ŝlosiltabulo, kaj poste li ekrigardis sian
horloĝon. Nur ĉambroj tridek, okdek unu, kaj cent unu
estas malplenaj ... Kaj estis preskaŭ noktomezo. Post
kelkaj momentoj li povos dormeti. Preskaŭ neniu venus
serĉi loĝejon post noktomezo, krom se erarvaganta
kargŝipo endokiĝus kaj alportus soifajn, virinmalsatajn
maristojn. Olaf ridetis milde. Kial diable mi
iam estis maristo? Kiam mi estis for en la maro, ĉiam mi
pensis kaj songis pri virinoj. Kial do mi ne restis en la
tero, kie estis virinoj? Ĉu hunh? Maristoj estas frenezaj.
... Sed plaĉas al li maristoj. Ili rememorigis lin pri lia
juneco kaj en ili estas ia kvalito rekta, simpla, kaj

infansimila. Ili ĉiam diris senpere tion, kion ili volis kaj tio, kion ili volis, estis preskaŭ ĉiam virinoj kaj viskio ...

“Nu, tio malutilas nenion ... Nenio estas pli natura,” Olaf suspiris kaj rigardis soife sian malplenan bierbotelon.

Ne, li ne drinkos plu hodiaŭ nokte; li havis jam sufiĉe; li dormos ...

Li kliniĝis kaj malstreĉis siajn ŝuŝnuretojn kiam li aŭdis, ke la oficeja pordo malfermiĝetis. Li levis siajn okulojn kaj poste ensuĉis sian spiron. Li ne rektiĝis; nur li fiksrigardis ĉirkaŭe al la grandega nigra objekto, kiu plenigis la pordokadron. Liaj refleksoj rifuzis funkcii; ne estis timo; estis nur simpla mirego. Li fiksrigardis la plej grandan, plej strangan, kaj plej nigran viron, kiun li iam dum sia tuta vivo vidis.

“Bonan vesperon,” la nigrula giganto diris per voĉo, kiu plenigis la malgrandan oficejon. “Viro, ĉu vi havas

ĉamb[^]bron?"

Olaf malrapide re[^]ksidis, ne por respondi sed por rigardi ĉi tiun ŝ[^]vebantan nigran vidon; ĝi[^] altstaris malhele je eble ses kaj duono futoj en la aeron, kvazaŭ tu[^]sante la plafonon, kaj ĝia ha[^]ŭto estis tiel nigra, ke ĝi havis nuancon bluan. Kaj la pura maso de la viro! ... Lia brusto konveksiĝis kiel barelo; liaj rokecaj kaj ĝi[^]bitaj ŝ[^]ultroj aspektis kiel montoj; la stomako baloniĝis kiel ŝ[^]ancelanta ŝ[^]tono; kaj la kruroj estis kiel telefonstangoj ... La granda nigra homnubo nun pezpa[^]sis en la oficejon, fleksiĝante por tralasi sian bizonecan kapon sub la pordokadron, kaj poste antaŭ[^]eniris malrapide al Olaf, kiel ŝ[^]storma ĉi[^]elo, kiu estas malsupreniranta.

"Ĉu vi havas ĉamb[^]bron?" la granda nigrulo denove demandis per voĉo[^] resonanta.

Nun Olaf rimarkis, ke la ebona giganto estas

bonvestita, portas mirindan valizon novan, kaj surportas nigrajn ŝuojn, kiuj glimbrilas malgraŭ la pluvgutoj, kiuj ornamis la ŝuojn.

“Ĉu vi estas usonano?” Olaf lin demandis.

“Jes, viro, certe,” la nigrula giganto respondis.

“Ĉu maristo?”

“Jes. Usonkontinenta Kompanio.”

Olaf ne respondis al la demando de la nigrulo. Ne estis la situacio, ke la hotelo ne enlasas homojn de koloro. Olaf enprenis ĉiajn envenintojn – nigrulojn, flavulojn, blankulojn, kaj brunojn ... Al Olaf homoj estis homoj, kaj dum la jaroj li laboris kaj manĝis kaj dormis kaj batalis kun ĉiaj homoj. Sed ĉi tiu ne ŝajnis homeca. Tro granda, tro nigra, tro laŭta, tro senpera, kaj verŝajne tro perforta plie ... La kvin futoj, sep coloj de Olaf apenaŭ atingis la ŝultrojn de la giganto

kaj lia delikata korpo pezis eble malpli ol unu de la
gigantaj kruroj de la viro ... Io pri la intensa nigreco kaj
grandeco de ĉi tiu viro timigis kaj insultis Olaf-n; li sentis
kvazaŭ ĉi tiu viro venis ĉi tien eksplicite por rememorigi
lin, ke li estis tiel nerimarkinda, tiel eta, kaj tiel malforta.
Olaf sciis taksante sian reagon, ke li estis neracia
kaj stulta; tamen la unuan fojon dum sia vivo li decidis
pro emociaj kialoj rifuzi ĉambron al viro sole pro liaj
grandeco kaj koloro. La lipoj de Olaf disiĝis dum li serĉis
la ĝustajn vortojn kun kiuj li povus esprimi la rifuzon, sed
la nigrula giganto fleksiĝis antaŭen kaj muĝis:

“Mi demandis al vi ĉu vi havas ĉambron. Mi devas
gasti ie hodiaŭ nokte, viro.”

“Jes, ni havas ĉambron,” Olaf murmuris.

Kaj tuj li samtempe hontis kaj konfuziĝis. Pura
timo devigis lin, ke li cedu. Kaj li koleriĝis pro sia
malforteco pretervola. Nu, li rigardu sian libron kaj

ŝajnu, ke li faris eraron; li diru al tiu pecego da nigreco, ke vere mankas al la hotelo libera ĉambro kaj, ke li bedaŭras tiel ... sed, tuj kiam li eligis la hotelan registrolibron por ŝajni, ke li esploras ĝin, dika vataĵo de usonaj bankbiletoj krakecaj kaj verdaj estis puŝata sub lian nazon.

“Ĉu vi gardos ĉi tion por mi?” la nigrula giganto komandis. “Ĉar mi ebriiĝos hodiaŭ nokte kaj mi ne volas perdi ĝin.”

Olaf fiksrigardis la vataĵon; ĝi estis grandega; ĝi havas bankbiletojn, kiuj inkluzivas kvindekojn kaj centojn. Lariĝis la okuloj de Olaf.

“Kiom estas?” li demandis.

“Dumil sescent,” diris la giganto. “Simple metu ĝin en koverton kaj skribu “Jim” sur ĝi kaj ŝlosu ĝin en vian gardŝrankon, ĉu?”

La homa nigramaso parolis tiamaniere , ke estis evidenta, ke Olaf obeos. Olaf estis venkita. Rankoro [^]stopis eĉ la porojn de lia sulketa, blanka haŭto. Liaj manoj tremis dum li prenis la monon. Ne, li ne povis rifuzi ĉi tiun viron ... La impulso nei lin estis forta; sed ĉiufoje kiam Olaf sekvis ĉi tiu impulson, io rifuzis en li; io devigis, ke li ĉesigu sin. Li serĉis furioze iun ideon. Jes, li povus diri, ke se li planas gastigi dum nur unu nokto, tiuokaze li ne povas havi la ĉambron, ĉar tio estis kontraŭ la politiko de la hotelo luigi ĉambrojn por nur unu nokto ...

“Kiom da tagoj vi gastos? Ĉu nur hodiaŭ nokte?”
Olaf demandis.

“Ne, mi gastos ĉi tie por kvin aŭ ses tagoj, mi supozas,” la giganto respondis improvize.

“Vi prenu ĉambron 30,” Olaf aŭdis, ke li diris. Ĝi kostas 40 kronojn po tago.”

“Bone,” la giganto diris.

Kun malrapidaj, rigidaj movoj Olaf metis la monon en la mon[^]srankon kaj poste turni[^]gis kaj senpove fiksrigardis supren en la vivantan, spirantan nigrecon, kiu altstaris super li. Subite li konsciis pri la etendita polmo de la nigrula giganto; li silente estis postulanta la [^]slosilon de la [^]ĉambro. Kun malsuprenigitaj okuloj Olaf cedis la [^]slosilon kaj samtempe miris pri la grandiozaj manoj de la nigrulo ... Li povus mortigi min per unu frapo, Olaf diris al si kun timo.

Sentante sin, ke li estis superita, Olaf etendis sian brakon por preni la valizon, sed la nigra mano de la giganto rapide ekprenis [^]ĝin el lia teno.

“Tio estas tro peza por vi, knabego; [^]ĝin prenos mi,” la giganto diris.

Olaf permesis tion. Li opinias, ke mi estas nenio ... Li gvidis lin laŭ la koridoro kaj sentis malantaŭ sin la

pezpaŝantan ĉeeston de la giganto. Olaf malfermis la pordon de ĉambro 30 kaj staris ĝentile al la flanko, allasante, ke la nigrula giganto povu eniri. Tuj la ĉambro ŝajnis esti kiel pupdomo. Ĝi estis tiel etigita kaj plenigita per glora, vivanta nigreco ... Ĵetante sian valizon sur la seĝon, la giganto turniĝis. La du viroj nun rigardis senpere unu al alian. Olaf vidis, ke la okuloj de la giganto estis etaj kaj ruĝaj kaj entombiĝis ŝajne per muskoloj kaj graso. Nigraj vangoj etendiĝis plate kaj larĝe kaj tuŝis larĝajn kaj flagrantajn naztruojn. La buŝo estis la plej granda, ke Olaf iam vidis en vizaĝo homa; la lipoj estis dikaj, faltigitaj, disigitaj, kaj montris dentojn neĝblankajn. La nigra kolo estis kvazaŭ kolo de taŭro ... La giganto antaŭeniris al Olaf kaj altstaris apud li.

"Mi volas botelon da viskio kaj virino," li diris. "Ĉu vi povas provizi al mi tion?"